

Asumir a dirección de calquera montaxe sempre é un reto, canto máis cando se trata de levar a escena un atinadísimo texto sobre o Camiño de Santiago, en Compostela, a cidade que dá comezo e final a ese camiño, que viu medrar como persoa e artista ao seu autor e que asistiu á estrea absoluta de *Días sen gloria*. Pero se unha rapaza noviña, coma a protagonista desta historia, non se acovarda ante a perspectiva de percorrer o Camiño de Santiago acompañada tan só por un gallofo vello en busca do cabaleiro que lle roubou o corazón e os cartos, eu tampouco podía acovardarme.

Días sen gloria fálanos das historias que relatan o feito de contar a historia, e non só a historia mesma, dese conto contado de avós a netos nas noites escuras de inverno. Fálanos dunha viaxe, dun camiño que transforma os seus camiñantes. *Días sen gloria* fálanos de vinte e cinco personaxes a cargo de cinco actores, de cincuenta espazos dentro dun mesmo escenario, de trinta días en apenas hora e media. Fálanos, en fin, do pracer da fantasía, do poder do teatro.

ELA: *Agora fala co vento. Antes acostumaba a berrarlle.*
EL: *Antes foi hai moito tempo.*
ELA: *Hai trinta días soamente.*
EL: *Hai máis. Hai unha viaxe. Hai unha muller. Tantas cousas.*

Días sen gloria.

Fefa Noia
Directora escénica

“Nalgún recuncho ignorado do noso presente, ten que haber un teatro do hoxe e do aquí posible. Un teatro con fe abondo en si mesmo e na sociedade na que nace e á que serve, como para ser quen de saír ó encontro de poéticas propias, capaces de traducir en términos de universalidade o particular, e de reafirmar-las capacidades potenciais da nosa cultura e dos nosos creadores para se incorporar por méritos propios á dramaturxia e ó teatro universais.

Un teatro que contribúa a lle restituír ós cidadáns o dereito a un lugar de encontro no que se espallar, co que poidan sentirse identificados e ó que cheguen a ter como propio.

Un teatro que, ademais desa forma de expresión e comunicación á que ningunha cultura que se queira viva pode sustraerse, se aspira a preservar e revitalizar aqueles sinais da súa identidade que a fan existir como tal, sexa un produto artístico de elaboración industrial, capaz de xerar riqueza, e de idoneizar a explotación racional dos nosos recursos humanos, económicos e infraestruturais. Ese teatro hoxe máis ca nunca, ten que estar aquí, entre nós, ó noso alcance, só hai que saír e buscalo.”

Roberto Vidal Bolaño

CENTRO DRAMÁTICO GALEGO

DIRECCIÓN
PRODUCCIÓN
SECRETARÍA DE DIRECCIÓN
ADMINISTRATIVA
AXUDANTE DE PRODUCCIÓN
XESTIÓN

MANUEL GUEDE OLIVA
FRANCISCO VEIGA
MANUELA DOMÍNGUEZ AMOSCÓTEGUI
AMÉRICA PEÑA
LAURA HEVIA SOLARES
MANUELA GONZÁLEZ BRAVO

* EQUIPO TÉCNICO

TÉCNICO DE ILUMINACIÓN
AUXILIAR DE ILUMINACIÓN
TÉCNICOS DE SON

ENCARGADO ESTRUTURA ESCÉNICA
TREMÓIAS

AUXILIAR DE IMAXE E SON
ENCARGADO DE TALLERES
XASTRA
PRENSA

JUANJO AMADO
ANTONIO CONSTENLA
GUILLERMO YÁZQUEZ E
ANTONIO GONZÁLEZ BUDIÑO
SALVADOR FORJÁN
ELIXIO VIÉITES, MAURO CHAO, ANTONIO
MAYO TOTI, RENÉ RODRÍGUEZ-MOLDES,
XAQUÍN REI E DANIEL ARIAS
JUAN CARLOS PACIOS
FERNANDO RODRÍGUEZ
MARÍA NEGREIRA
ANA ROSALES E ANA MIRAGAYA

* COLABORAN CO CDG

DESEÑO GRÁFICO E COMUNICACIÓN

TRISQUELIA

* O NOSO AGRADECIMENTO A:

CARMEN MANCEBO, POLA SÚA IMPRESCINDIBLE
CONTRIBUCIÓN AO DESEÑO DO VESTIARIO,
A GREGORIO FERREIRO FENTE (SECRETARÍA
XERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA) E
AO CENTRO DRAMÁTICO NACIONAL (CDN)

centro
dramático
galego
SALONTEATRO

CENTRO DRAMÁTICO GALEGO

DE ROBERTO VIDAL BOLAÑO

DÍAS SEN GLORIA

DIRECCIÓN: FEFA NOIA

XUNTA DE GALICIA

CENTRO DRAMÁTICO GALEGO
TEL. 981 58 11 11 (DE 9 A 14 H)

WWW.CENTRODRAMATICO.ORG

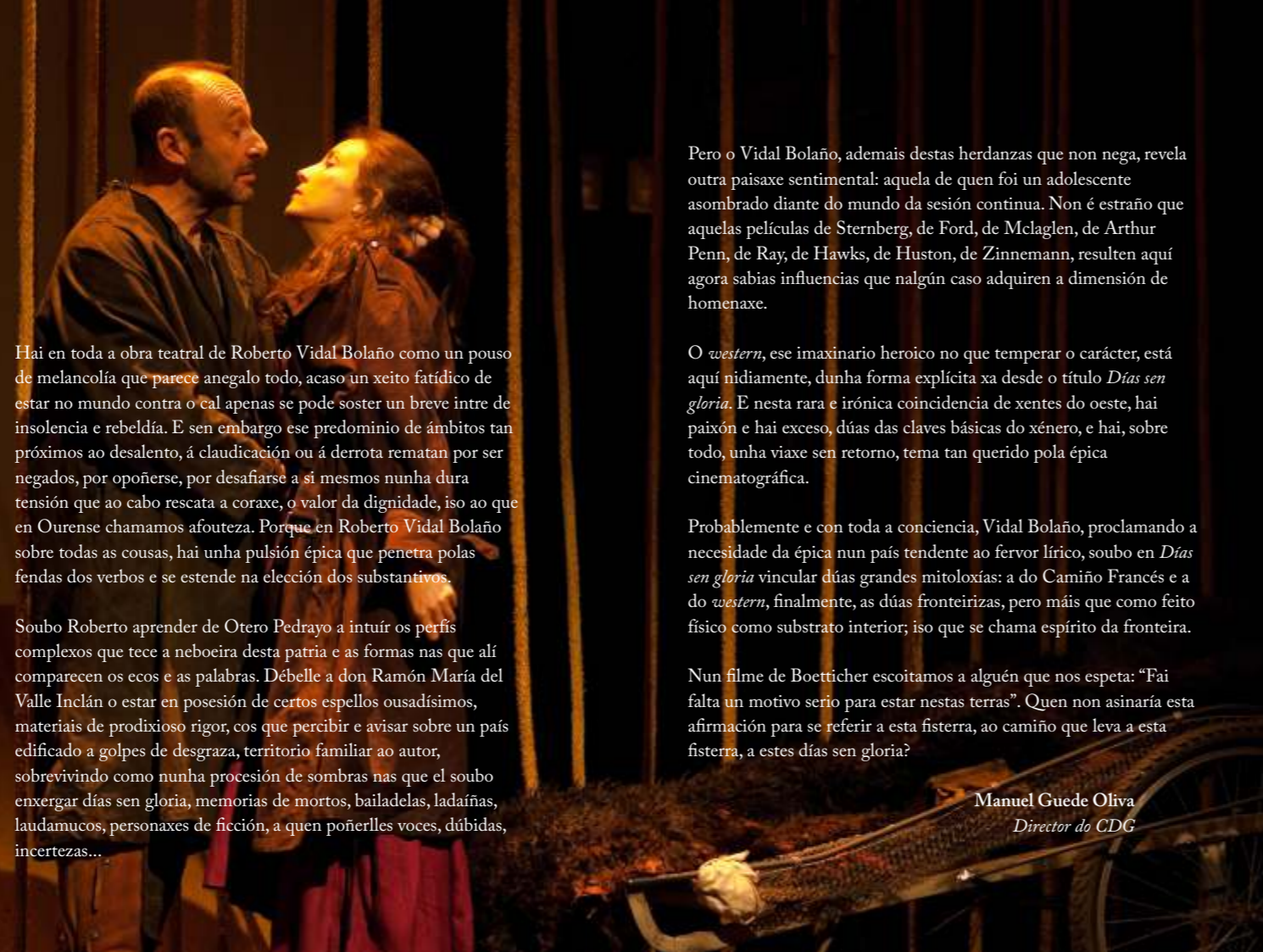
Pero o Vidal Bolaño, ademais destas herdanzas que non nega, revela outra paisaxe sentimental: aquela de quen foi un adolescente asombrado diante do mundo da sesión continua. Non é estraño que aquelas películas de Sternberg, de Ford, de Mclaglen, de Arthur Penn, de Ray, de Hawks, de Huston, de Zinnemann, resulten aquí agora sabías influencias que nalgún caso adquiren a dimensión de homenaxe.

O *western*, ese imaxinario heroico no que temperar o carácter, está aquí nidiamente, dunha forma explícita xa desde o título *Días sen gloria*. E nesta rara e irónica coincidencia de xentes do oeste, hai paixón e hai exceso, dúas das claves básicas do xénero, e hai, sobre todo, unha viaxe sen retorno, tema tan querido pola épica cinematográfica.

Probablemente e con toda a conciencia, Vidal Bolaño, proclamando a necesidade da épica nun país tendente ao fervor lírico, soubo en *Días sen gloria* vincular dúas grandes mitoloxías: a do Camiño Francés e a do *western*, finalmente, as dúas fronteirizas, pero máis que como feito físico como substrato interior; iso que se chama espírito da fronteira.

Nun filme de Boetticher escoitamos a alguén que nos espeta: “Fai falta un motivo serio para estar nestas terras”. Quen non asinaría esta afirmación para se referir a esta fisterra, ao camiño que leva a esta fisterra, a estes días sen gloria?

Manuel Guede Oliva
Director do CDG

Hai en toda a obra teatral de Roberto Vidal Bolaño como un pouso de melancolía que parece anegalo todo, acaso un xeito fatídico de estar no mundo contra o cal apenas se pode soste un breve intre de insolencia e rebeldía. E sen embargo ese predominio de ámbitos tan próximos ao desalento, á claudicación ou á derrota rematan por ser negados, por opoñerse, por desafiarse a si mesmos nunha dura tensión que ao cabo rescata a coraxe, o valor da dignidade, iso ao que en Ourense chamamos afouteza. Porque en Roberto Vidal Bolaño sobre todas as cousas, hai unha pulsión épica que penetra polas fendas dos verbos e se estende na elección dos substantivos.

Soubo Roberto aprender de Otero Pedrayo a intuír os perfís complexos que tece a neboeira desta patria e as formas nas que alí comparecen os ecos e as palabras. Débelle a don Ramón María del Valle Inclán o estar en posesión de certos espellos ousadísimos, materiais de prodixioso rigor, cos que percibir e avisar sobre un país edificado a golpes de desgraza, territorio familiar ao autor, sobrevivindo como nunha procesión de sombras nas que el soubo enxergar días sen gloria, memorias de mortos, bailadelas, ladañas, laudamucos, personaxes de ficción, a quen poñerlles voces, dúbidas, incertezas...

FICHA ARTÍSTICA

* ELENCO

BORJA FERNÁNDEZ
ESMOLANTE CEGO, SANTÓN, PUTA, MALFERIDO, PREDICADOR, FILLO, ESMOLANTE LEPROSO, CABALEIRO EL

MANUEL MANQUÍÑA
POUSADEIRA, TENDEIRA, TULLIDA, CAMILA, NAI ELA

FELISA SEGADE
FERREIRO, GALLOFO VELLO, PEREGRINO, TOLO DE CIRA, PALAFRENEIRO, HOME DE CUEVAS, TABERNEIRO, XOGRAR, MOZO, COMPAÑÍA DO CABALEIRO

* EQUIPO ARTÍSTICO

ESPAAO ESCÉNICO
DESEÑO ILUMINACIÓN
DESEÑO VESTIARIO
ESPAAO SONORO

BALTASAR PATIÑO
PEDRO YAGÜE
ALEJANDRO ANDÚJAR
FELISA SEGADE, BORJA FERNÁNDEZ
E SERGIO ZEARRRETA

LOITA ESCÉNICA
FOTOGRAFÍA
REALIZACIÓN ESCENOGRAFÍA
CADERNO PEDAGÓXICO

MARCOS GRANDE
MIGUEL FERNÁNDEZ
TALLERES AGADIC
MONTSE PENA (GÁLIX)
FRANCISCO VEIGA
ROI VIDAL
FEFA NOIA

PRODUCCIÓN
ASISTENTE DE DIRECCIÓN
DIRECCIÓN